

“GEL!” EMRİNİ DUYUNCA

Köksal CENGİZ

Bir varmış bir yokmuş bu fani hayat
Bizlerden sonraya kimler kalacak.
Eğer gücün varsa ecele dayat
Vadesi yeteni tek tek alacak.

Gidene bulurlar türlü nedeni
Sebepten bilirlen her bir gideni
Emanet değil mi sırlı bedeni
Eskiyip yıpranıp yüzü solacak.

Ne geliş bizdendi, ne gidiş bizde
Yürürüz kaderin çizdiği izde
Sonunda güç takat kesilir dizde
Can suyuna nice çer-çöp dolacak.

Belli bir mühlettir dünya seyranı
Yolcuya özeldir ömür kervanı
An be an değişir kulun devranı
Ayrılık dalgası kanun çalacak.

Kim bilir ne zaman nerede nasıl
Bizi de bekliyor meçhul bir fasıl
Hakk'ın rızasını kazansak asıl
Uman Cennetini böyle bulacak.

Ezeli ervahta yazılmış yazı
Âşıklar hasretten kucaklar sazı
Olmaz mı sevenin sevene nazı
Gönülde efkârdan sızı olacak.

Akıl baştan uçar nefse uyunca
İblis kalbi çeler kendi huyunca
Niyazkâr'ım “Gel!” emrini duyunca
“Sevgili”yle bir vuslata dalacak.

DÜNYA

Âşık Cemal DİVANI

Kimisine göre azap eylemiş
Kimisine göre ılımlı dünya
Kimisi gam deryasını boylamış
Kimisine göre çalimli dünya.

Kimisi kapsına gelmiş çalamaz
Kimisi var kısmetini alamaz
Kimisi evinde hasır bulamaz
Kimisine halı kilimli dünya.

Kimisi boynunda taşır haç gibi
Kimisine kuvvet gibi güç gibi
Kimisine göre boş topaç gibi
Kimisine dilim dilimli dünya.

Kimisi nasipli edep hayadan
Kimisi ışığı almış ziyadan
Kimisine göre toprak kayadan
Kimisine oyun filimli dünya.

Kimisine ozan *Cemâl Divani*
Kimisine yaren yârdır bir yanı
Kimisine göre fanidir fani
Kim ne derse desin ölümlü dünya.